

Chuyện văn!

Phạm Diễm Hương

“Tôi khổ lắm cô ạ. Từ ngày lấy ông ấy đến giờ, tôi cứ như làm mọi cho ông ấy, rồi đến ba thằng con, lớn tồng ngồng rồi, chẳng thằng nào chịu lấy vợ. Chúng báo hại tôi suốt ngày chợ búa, cơm nước hầu hạ. Cứ đến cuối tuần, bốn cha con lại nhậu nhẹt đến một hai giờ khuya, rồi thì là kéo nhau đi ngủ, thức ăn thức uống dư thừa, để bừa trên bàn. Sáng sớm tôi phải dọn dẹp chùi rửa, gớm ghiếc quá! Như sáng nay, tôi dậy, thấy đầy một bàn thức ăn, bát đĩa dơ bẩn!”

“Cũng tại chị đòi trả hết nợ ở kiếp này, nên bốn oan gia xuất hiện cùng một lúc. Còn em thì lượng sức mình, xin trả nợ từ từ. Một ông chồng oan gia đã đủ chết rồi chị ơi!”

“Đấy, đâu dè oan gia nó nặng thế. Cô biết rồi đấy, mỗi sáng tôi dậy lúc 5 giờ, đọc kinh Hoa Nghiêm xong, tôi cầu siêu cho cữu huyền thất tổ, cả bà cụ của cô nữa, tôi nhớ rõ ngày cụ mất là mùng 1 tháng Mười ta, năm Kỷ Sửu. Rồi tôi đọc kinh cầu an cho gia đình, bạn bè. Tôi luôn luôn cầu cho cô được khoẻ mạnh, có việc làm chắc chắn, khỏi phải cong lưng viết lách lãng nhăng, hao tổn sinh lực lắm cô ạ. Cái trò viết lách không khác gì nghề giáo, cái nghề bán lá phổi mà ông cụ thân sinh ra tôi vương phải đấy!. Sau khi đọc kinh xong, tôi ra bếp nấu ấm nước pha café cho ông ấy.

“Anh ấy ngủ trể mà cũng dậy sớm thế cơ à?”

“Thì cô biết rồi đấy, lúc trước tôi còn ngủ chung phòng, nhưng ông ấy một giường, tôi một giường. Sau cái đận ông ấy ồn ào ụt ịt với con mẹ Lan, tôi quyết định ngủ riêng một phòng. Thế nhưng cơ khổ cô ạ, hơn 70 rồi, hễ cứ uống vào là y như rằng ông ấy đi nhầm phòng. Có lần tôi đang ngủ, ông ấy vào phòng rồi đổ ập lên người tôi. Giời ơi, tôi phải một phen sợ khiếp vía, tưởng bị cửa nó đè. Bây giờ mỗi lần đi ngủ, tôi cứ phải khóa trái cửa lại.

“Em thắc mắc tại sao anh ấy đi ngủ trể mà dậy sớm vậy?”

“À, uống vào, thì sục sạo, tôi khoá cửa, không vào được, thế là cứ cào cào bên đấy chờ đến sáng. Khi nghe tiếng mõ, biết là tôi dậy, thì ngồi chờ café!”

“Chị bảo anh ấy sục sạo, cào cào là thế nào?”

“Thì cái ngữ uống vào rồi thì là cái chuyện ấy nó nổi lên, cần phải giải quyết! Cô không biết à?”

“Chị cứ nói quá, anh ấy đã qua cái tuổi thất thập cổ lai hy rồi!”

“Đấy, nói đến là tôi lại nhớ và khổ cô ạ. Ngày xưa ông ấy thuộc hàng Tiên tửu, mỗi lần nhấp tí rượu, thơ phú tuôn ra phì phì. Còn bây giờ thì đúng là Tục tửu. Cô tưởng cái tuổi thất thập cổ lai hy là quy hàng à, giời ơi, cô ngây thơ quá đấy, cái tuổi này là cái tuổi khủng khiếp nhất đấy.

Ngày xưa ông cụ tôi bảo thời trai trẻ phải lo toan nhiều việc, việc nhà việc xã, nên chuyện chung đụng vợ chồng nó đến và đi như nhu cầu ăn uống, thoáng cái là xong. Thế nhưng khi về già, gác bỏ mọi việc, đầu óc thư thả, thế là nó sinh ra cái chuyện hưởng thụ, thế là cần phải cưới vợ trẻ hậu non, nhiều người có con thơ bằng tuổi cháu nội đấy. Hãi lắm cô ạ!

“Em nghĩ chị giận anh ấy thì nói phóng lên thế, chứ anh ấy ôm yếu, nói không ra hơi, làm gì có chuyện...”

“Thế là cô chả biết gì cả, tôi khổ vì cái bề ngoài ôm yếu của ông ấy đấy! Cô tính, đọc kinh xong, tôi phải nấu ấm nước pha café cho ông ấy, đây là công việc tôi làm từ mấy chục năm nay rồi. Pha xong ly café, tôi bung vào phòng cho ông ấy, cô ạ, cứ phải đứng chịu trận cả hơn tiếng đồng hồ rồi mới đi được!”

“O, chị cứ để ly café xuống bàn rồi đi ra, chị đứng lại làm gì? Anh ấy muốn bàn luận hay nói gì?”

“Giờ ạ, có nói được gì, mặt đỏ ửng ra, rồi thì tay chân cứ cuống cả lên!”

“Chắc khi già rệu thì thêm café run cả tay chân lên chứ gì! Em đôi lúc cũng bị vậy, thêm café như người nghiện thuốc!”

“Giờ ạ, ông ấy sục sạo! cô biết không? tôi khổ lắm! Già từng này tuổi rồi, nhưng vẫn không được yên.

“À ra thế. Sao chị không nói cho anh ấy biết? và từ chối?”

“Tôi cũng định thế cô ạ, nhưng rồi cũng chẳng nổi!”

“Sao vậy?”

“Thì cô bảo, vợ chồng mấy chục năm. Với lại cái tấm thân tôi nó cũng khổ cô ạ. Mỗi lần ông ấy đụng vào, là tôi lại quên hết”

“Thế là chị vẫn còn yêu ...chuyện ấy rồi. Thôi, đừng tránh né làm gì, vợ chồng mấy chục năm bây giờ về già được như thế là hạnh phúc lắm rồi, thế mà chị cứ than khổ, em tưởng chuyện gì khó xử!”

“Cô tính, ông ấy cứ ngon ngọt bảo chiều anh tí, một lần này thôi. Tôi thì cứ cả tin, tưởng là một lần, thế nhưng hầu như suốt cô ạ.”

“Nếu chị không muốn thì đừng vào phòng anh ấy nữa, mời anh ấy ra phòng khách uống café”

“Tôi quen rồi cô ạ, pha café bung vào phòng cho ông ấy, rồi thì là... tôi quen rồi!”

“Thế thì chị cũng a tòng với anh ấy để yêu đương gần gũi, còn than gì nữa”

“Nhưng cứ xong chuyện, tôi mới thấy mình dại. Tôi khổ lắm cô ạ. Xong cái nạn ấy, tôi đi bộ một tiếng, cho khuây khoả. Về đến nhà, thì lại phải pha café cho thằng Henry?”

“Trời, con chó Henry cũng uống café?”

“Đấy, cái nhà này không giống ai cô ạ, thằng Henry nó thấy tôi dậy sớm, là nó dậy theo. Tôi gõ mõ tụng kinh đúng một tiếng, thì ở ngoài sân nó cũng quỳ đúng một tiếng. Nó ngoan lắm cô ạ!”

“Sao chị biết?”

“Thì thằng Huy nói, Huy bảo: lúc mẹ đọc kinh, thằng Henry cũng để hai chân trước của nó trên ghế và gục đầu xuống, bất động, như “thiền” vậy, con đi ra đi vào vuốt ve nó, nó cũng không nhúc nhích.”

“Hay nhỉ”

“Nó cũng ăn chay cô ạ, cứ xoi với muối mè thì bao nhiêu cũng hết”.

“Chị có thử cho nó ăn thịt không?”

“Có, nhưng nó đẩy ra!”

“Em chưa bao giờ biết chuyện này.”

“Nhưng bây giờ nó cũng hư rồi, không “thiền” nữa, nó thêm café như ông ấy, nó ăn mặn giống ông ấy, lại còn ngấm ghé gái nữa. Mọi lần đi bộ buổi sáng, nó nghiêm trang đỉnh đạc bên cạnh tôi, dạo này đi mà mắt thì liếc ngang liếc dọc. Hễ nghe tiếng lí nhí ầm ừ đầu đó là nó quay phắt lại tìm. Có hôm con Amy của bà bên cạnh đứng vắn vợ bên hàng rào, nó sán ngay lại dầm da dầm dẳng gì đấy, làm con Amy chạy có cờ, từ đấy con Amy không dám héo lánh ra vườn nữa. Đấy cô thấy không? tôi khổ lắm cô ạ.”

“Làm sao chị biết nó thêm café?”

“Thì ông ấy cho nó uống phần café cạn, nó liếm sạch, còn thòm thòm lắm. Tôi pha cho một ly, mắt nó sáng lên, café nóng thế mà thoát cái đã liếm sạch”

“Thôi thì cũng chỉ là việc nhà, chị muốn trả hết nghiệp để không trở lại cõi đời này, trả thế thì cũng còn nhẹ, đừng than nữa.”

“Cô không biết chứ, còn hai con chim nữa cô ạ, tôi cũng khổ vì chúng nó”

“Vậy ư, hai con chim nào?”

“Cái chuồng chim gần cây Táo Nhật đấy, có con chim lông Vàng suốt ngày rù rù lảng quăng như gà mắc đẻ đấy!”

“À, em thấy nó dễ thương lắm mà!”

“Giời ơi, cô không biết đâu, cách đây 10 năm, tôi mua cả đôi, con mái màu Vàng có vòng nâu ở cổ như đeo dây chuyền, con trống màu Vàng xanh. Nhưng con trống nó ăn hiếp con mái quá, nó mổ con mái suốt ngày, thương con chim mái, chạy cứ rũ cả cánh xuống, tôi tưởng tượng đến cái đạo còn trẻ, tôi trốn ông ấy đến xô cả tóc ra.

“Tại sao chị lại trốn anh ấy?”

“Ồi giờ ơi, cô không biết đấy, ông ấy kinh lắm, nghĩa là bà cụ vừa ra coi hàng xén, là ông ấy đôn tôi vào chân tường đè nghiền tôi ra”

“Thế là anh ấy yêu chị lắm rồi”

‘Đào, yêu với đương gì, cứ cái đấy suốt ngày chẳng làm được việc gì nữa cô ạ. Cô tính ngày ấy tôi phải ra cửa hàng xén phụ với bà cụ, thế mà cụ ra từ sớm, đến trưa trật vẫn không thấy con dâu đâu, thì hỏi làm sao mà coi được. Có lần bà cụ đã bóng gió bảo: vợ chồng, nhưng cũng đừng luông tuông quá, tôi xấu hổ không biết chui vào đâu, thế mà ông ấy cứ xem như không.”

“Em nghĩ, lấy nhau lúc trẻ, việc yêu đương khăng khít là chuyện bình thường. Có như thế tình nghĩa vợ chồng mới sâu đậm chứ chị!”

“Cô ơi, cô mơ mộng quá, tình yêu muốn sâu đậm là vợ chồng phải tâm đầu ý hiệp, chứ không phải cứ vin vào cái đấy. Nói thật với cô, cái lúc mới quen, tôi thấy ông ấy cũng được, thế nhưng lấy vào rồi, thì mới biết, ông ấy chẳng hợp với tôi tí nào. Tôi nói đảng Đông, ông ấy nói đảng Tây, tôi bảo có, ông ấy bảo không, tôi ở dưới thì ông ấy trèo lên trên... nghĩa là chẳng hợp cô ạ. Ông ấy đi thì thôi, hễ về đến nhà là cứ sán lại tôi, rồi thì là... đấy cứ thế, tôi khổ quá cô ạ.”

“Nhưng anh chị cũng vẫn sống với nhau và có ba cháu trai giỏi giang”

“Thì cô bảo cứ sán lại như thế. Cô tính nhá, vừa cưới tháng Năm, đến tháng Mười tôi đã nôn ọe, thế là cần thai thằng Huy. Thằng Huy vừa đầy năm, là đẻ thằng Thắng. Thằng Thắng vừa biết hóng chuyện, tôi đã mang thai thằng Luận. Cô tính có kinh không? Cũng nhờ giờ, tôi được cái ăn khỏe, lại vận động nhiều, nên sức khỏe không suy sụp là bao, chứ đàn bà bình thường mà phải chịu đựng chồng như tôi, rồi đẻ sồn sồn năm một như vậy, thì không ai chịu nổi đâu”

“Đúng rồi, em thấy chị hơn 70 rồi mà còn xuân sắc lắm, nhìn cứ như chưa đến 60. Mà này, tại sao chị lại khổ vì hai con chim nữa?”

“À, như tôi kể lúc nãy, cái con trống nó cứ sán lại con mái, tôi thương con mái quá, tôi mở cửa chuồng định lùa cho con chim trống bay ra thôi, ai dè cả hai con bay ra cùng một lúc. Tôi tiếc ngẩn tiếc ngơ. Nhưng nghĩ bụng chúng nó bay trong vòm trời cao rộng, con trống không tìm được con mái nữa, thì con mái sẽ được giải thoát. Thế mà cô ạ, vài ngày sau chúng nó lại bay về, đậu trên cây Táo, tự nhiên con chim trống chui vào chuồng, thằng Huy thấy vậy, đóng sập cửa thế là con chim mái còn ở ngoài sợ quá, bay lên đậu trên ngọn cây chanh, còn con chim trống thì lộn nhào trong chuồng kêu gào rít cả lên.”

“Thế thì con chim trống không ăn hiếp con mái nữa! ”

“Ồi giờ ơi, cô biết không? con chim mái nó đại lắm cô ạ. Cứ quanh quẩn ngoài vườn, không chịu bay đi, đến chiều tối tôi thấy nó đậu trên nóc chuồng, con chim trống sán lại, thế là hai con lại rù rì. Tôi khổ lắm cô ạ!”

“Ồ, hai con chim nó thương nhau, tại sao chị lại khổ?”

“Cô tính, loài vật cũng như người, nhìn con chim mái cứ ngày ngày bay đi bay lại mớm mồi cho con trống, rồi đến đêm phải đậu gần con trống, thì con trống mới nằm yên, hôm nào con mái không về, là con trống bay liệng trong chuồng suốt đêm. Thành Huy muốn bắt con mái vào chuồng, nhưng tôi nhất định cản. Tôi muốn con mái được tự do, tôi nghĩ đến tấm thân tôi, muốn thoát mà không thoát được! Tôi không muốn con mái bị khổ như tôi!”

“Chị cứ nói thế, em thấy anh quý chị lắm mà! Hôm sinh nhật chị, anh ấy làm thơ tặng chị, tình tứ như thế, mà chị cứ muốn được giải thoát, khỏi kẻ thù hoàn cảnh của chị đây”

“Cô ơi chẳng qua là màu mè để dụ tôi thôi. Ông ấy tưởng tôi sẽ nhẹ dạ, nhưng tối hôm ấy tôi đóng cửa chặt, ông ấy than van, năn nỉ, tôi cũng chẳng mở. Thế là ông ấy thức chờ đến sáng khi tôi đem café vào. Tôi khổ lắm cô ạ!” (PDH 5/12)